

ISTORIA PROTESTANTĂ

1840-1844 și mai departe

Prima Tipărire, 2001

Copyright © 2001 ținută de

“LET THERE BE LIGHT” MINISTRIES (rs)

PO BOX 328

Rogue River, OR 97537

U.S.A.

www.LightMinistries.com

Toate drepturile sunt rezervate. Vă este dată permisiunea să retipăriți acest pamflet cu condiția ca să fie duplicată în întregime, fără nici o schimbare sau comentare.

Pentru copii adiționale, cât și pentru a primi o listă completă cu alte materiale valabile, vă rog să scrieți la adresa următoare:

BOOKLETS
P.O. BOX 328
ROGUE RIVER, OR 97537
U.S.A.

ISTORIA PROTESTANTĂ

1840-1844 și mai departe

“Ce este, a mai fost, și ce va fi, a mai fost; și Dumnezeu cere socoteală de ceea ce a fost în trecut.” Eclesiastul 3:15 (tradus din Engleză).

Aceasta ne spune că “ceea ce a fost,” sau ceea ce s-a întâmplat deja în istorie “este acum” sau se întâmplă acum în prezent. Și “ce va fi,” sau ceea ce va fi în viitor, “a mai fost” sau s-a întâmplat deja în istorie. Astfel dacă ne uităm la evenimentele istorice, și ne uităm cu atenție la acele lucruri care s-au întâmplat în acel timp, atunci vom putea ști ceea ce se întâmplă acum în prezent și ceea ce urmează în viitorul apropiat. Cu aceasta în minte, haideți să ne uităm la istoria protestantă înconjurând anii 1840 până la 1844, uitându-ne cu o atenție deosebită la detaliile trasate în Spiritul Profeției—și sursa inspirată al istoriei.

Care a fost condiția bisericilor protestante înainte de 1840?

“Aceia care au primit marile binecuvântări ale Reformațiunii n-au mers înainte pe calea atât de nobilă pe care au intrat. Câțiva oameni credincioși s-au ridicat din când în când pentru a proclama un adevăr nou, și pentru a expune eroarea nutrită de atât de mult timp; Însă majoritatea, ca iudeii din timpul lui Hristos, sau ca papistașii din timpul lui Luther, s-au mulțumit să creadă cum au crezut părinții lor, și să trăiască cum au trăit ei. De aceea religia iarăși s-a degenerat în formalitate; iar erorile și superstițiile care ar fi fost date la o parte dacă biserica ar fi continuat să umble în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, au fost reținute și dorite. Astfel spiritul inspirat de Reformațiune s-a stins încetul cu încetul până când acolo a fost o nevoie de reformațiune în bisericile protestante atât de mult ca și în biserica Romei (Catholică) din timpul lui Luther. Acolo a fost aceeași stupoare spirituală, și același respect pentru opiniile oamenilor, același spirit lumesc, aceeași substituție de teorii omenești în locul învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu. Mândria și extravaganta au fost cultivate sub masca religiei. **Bisericile au devenit corupte prin unirea lor cu lumea.** Astfel au fost degradate marile principii pentru care Luther și conlucrătorii lui au făcut și au suferit atât de mult.

“Când Satana a văzut că n-a reușit să sfârșească adevărul prin persecuție, el s-a întors iarăși la aceleași planuri de compromis care au condus spre marea apostazie și formarea bisericii Romei. El i-a ademenit pe creștini să se unească de data aceasta nu cu păgânii, ci cu aceia care prin închinarea lor la dumnezeul acestei lumi, s-au dovedit a fi la fel de idolatri. Satana n-a mai putut să țină deoparte Biblia de la oameni; a fost pusă la îndemâna tuturor. Însă el a condus mii să accepte interpretări false și teorii incorecte, fără să cerceteze Scripturile să învețe adevărul pentru ei înșiși. El a corupt doctrinele Bibliei, iar tradițiile care au ruinat milioane s-au înrădăcinat adânc. Biserica a susținut și a apărat aceste tradiții, în loc să se lupte pentru credința dată sfinților....

“Domnul a ridicat oameni pentru a investiga lucrarea Lui, pentru a examina fundația pe care lumea creștină construia, și să ridice întrebarea solemnă, ce este adevărul? Zdidim noi pe stâncă, sau pe nisipul mișcător?”

“Dumnezeu a văzut că mulți din **poporul Său pretins** nu au zidit pentru veșnicie; iar datorită grijii și iubirii Sale El a pregătit să trimită o solie de avertizare pentru a-i trezi din stupoarea lor, și să-i pregătească pentru revenirea Domnului lor. Avertizarea n-a trebuit să fie încredințată doctorilor teologici sau predicatorilor populari ai Evangheliei. Dacă aceștia ar fi devenit veghetori credincioși,

cercetând Scripturile cu diligență și rugăciune, ei ar fi știut timpul nopții; profețiile lui Daniel și Ioan le-ar fi descoperit marile evenimente care aveau să i-a loc. Dacă ei ar fi urmat lumina pe care au avut-o deja cu credincioșie, li s-ar fi trimis o stea de o strălucire divină pentru a-i conduce în tot adevărul.” Spirit of Prophecy, vol 4, p 194-196.

Bisericele protestante au fost considerate de Dumnezeu a fi “poporul Său pretins” în acel timp. A părăsit Dumnezeu pe poporul Său în această condiție mizerabilă? Nu. El S-a pregătit să le trimită o solie de avertizare pentru a încerca să-i trezească din somnul lor. Care a fost solia de avertizare pe care Dumnezeu a trimis-o pentru a trezi pe poporul Său pretins în ordine pentru a-și vedea condiția lor?

“Isus trimite poporului Său o solie de avertizare pentru a-i pregăti pentru revenirea Sa. Profetului Ioan i s-a făcut cunoscut lucrarea de încheiere din marele plan de răscumpărare al omului. El a văzut un înger zburând “în mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi, și oricărui norod. El zicea cu glas tare: ‘Temeti-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor.’...”

“Isus a văzut biserica Sa ca smochinul neroditor, acoperită cu frunze pretinzătoare, însă lipsită de fructul prețios. Acolo a existat o observare plină de mândrie al fometelor religiei, în timp ce spiritul de umilință adevărată, pocăință și credință—care doar acestea ar fi putut să facă serviciul acceptabil înaintea lui Dumnezeu—a lipsit. În loc de roadele Duhului, acolo s-a manifestat mândrie, formalitate, slavă deșertă, egoism, asuprire. O biserică căzută și-a închis ochii către semnele timpului. Dumnezeu nu i-a părăsit și credințioșia Lui n-a încetat; însă ei s-au depărtat de El, și s-au separat de iubirea Sa. **Promisiunile Lui nu s-au îndeplinit în dreptul lor pentru că ei au refuzat să se supună condițiilor.**

“Iubirea pentru Hristos, și credință în revenirea Lui s-au răcit. Acesta a fost rezultatul sigur al neglijenței de a aprecia și a îmbunătății lumina și privilegiile pe care Dumnezeu le dăruiește. Dacă biserica nu va urma providența Sa, acceptând orice rază de lumină, împlinind orice datorie care poate fi descoperită, atunci religia fără îndoială se va degenera în observarea formelor, iar spiritul evlaviei atât de necesară va dispărea. Acest adevăr a fost ilustrat în istoria bisericii în mod repetat. Dumnezeu cere de la poporul Său fapte de credință și ascultare corespunzătoare cu binecuvântările și privilegiile oferite. Ascultarea cere un sacrificiu și implică o cruce; și acesta este motivul pentru care atât de mulți urmași prețioși ai lui Hristos au refuzat să primească lumină din Ceruri, și asemenea iudeilor din vechime, n-a știut vremea când au fost cercetați.” Spirit of Prophecy, vol 4, p 199-201.

E important de înțeles că Dumnezeu a considerat bisericile protestante a fi poporul Său pretins, și deasemenea biserica Sa de pe pământ în acel timp.

Care a fost condiția în care s-a aflat biserica lui Dumnezeu și al poporului Său pretins când s-a vestit solia primului înger?

“La vestirea primei solii îngerești, poporul lui Dumnezeu **a fost în Babilon...**” Spirit of Prophecy, vol 4, p 239.

Biserica lui Dumnezeu și poporul Său pretins a fost reprezentat ca fiind în Babilon “la vestirea primei solii îngerești!” Care a fost anul când a început să fie vestită prima solie îngerească? 1840. De fapt a început în 1833, însă n-a prins avânt până’n 1840. Astfel în 1840, biserica lui Dumnezeu devenise Babilon iar poporul Său pretins a fost numărat împreună cu Babilonul!

Cum s-a întâmplat aceasta? Cum a fost posibil ca biserica lui Dumnezeu care o dată a fost pură să devină atât de coruptă încât să devină Babilon?

“Bisericile au devenit corupte prin unirea lor cu lumea.” Spirit of Prophecy, vol 4, p 194.

Astfel vedem că biserica și poporul pretins a lui Dumnezeu care o dată a fost curat, prin unirea lor cu lumea a devenit Babilon. Însă cum a devenit biserica lui Dumnezeu Babilon doar prin unirea ei cu lumea?

“Legătura strânsă a bisericii cu Hristos este reprezentată sub imaginea figurativă a căsătoriei. Domnul a unit poporul Său cu El printr-un legământ solemn, promițându-le să fie Dumnezeul lor, iar ei jurând să fie ei Lui, și doar ai Lui. Pavel a spus adresându-se bisericii, ‘v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea Lui Hristos ca pe o fecioară curată.’ Însă când încrederea și afecțiunile ei s-au întors de la El, iar ea a căutat vanitatea, și a permis ca iubirea de lucrurile lumii s-o separe de Dumnezeul ei, ea și-a pierdut privilegiile care au fost incluse în această relație sfântă și deosebită. Cei care se asimilează cu lumea apostolul Iacov li s-a adresat ‘suflete prea curvare.’” Spirit of Prophecy, vol 4, p 233-234.

Cu cine este căsătorită biserica lui Dumnezeu? Doar cu Hristos. Când o femeie căsătorită se desparte de soțul ei și prima ei iubire, și se unește cu o altă persoană, ce comite ea? Ea comite adulter, iar adulterul este un alt cuvânt pentru curvie sau desfrâu. Datorită acestei curvii biserica lui Dumnezeu a devenit Babilon!

“O femeie neprihănită reprezintă o biserică pură, o femeie nelegiuită o biserică apostaziată. **Babilonul se spune să fie desfrânată.**” Spirit of Prophecy, vol 4, 233.

Așadar, când biserica lui Dumnezeu și poporul Său pretins s-a depărtat de Hristos unindu-se cu lumea, ea a devenit o desfrânată al Babilonului! Avem alte exemple în istorie înainte de 1840, ca să se fi întâmplat aceasta? Da, avem.

“**Babilonul** este acuzat deasemenea cu păcatul unei legături nelegiuite cu ‘împărații pământului.’ **Biserica Iudaică a devenit o desfrânată** pentru că s-a depărtat de Domnul și s-a aliat cu păgânii; și **Roma** pentru că s-a corupt în același fel prin căutarea puterilor lumești, **primește o condamnare asemănătoare.**” Great Controversy, p 382.

--(Unii s-ar putea să nu realizeze că biserica Romano Catolică n-a fost întotdeauna coruptă, ci o dată a fost biserica Apostolică și aleasă a lui Dumnezeu!

În Spirit of Prophecy, vol 4, p 396 sora White declară că biserica papală a păstrat ziua a șaptea a Sabatului înainte de apostazia ei completă. La pagina 195 dânsa ne spune că Satana a folosit un plan de compromis care a condus la marea apostazie și formarea bisericii Romei. Și la paginile 39-46 ne spune că Mântuitorul a privit ce avea să se întâmple bisericii Apostolice sau creștinilor. Satana și-a plantat steagul său în biserica lui Dumnezeu și a condus pe majoritatea membrilor ei să urmeze planul său pentru a compromite standardul înalt al Cuvântului lui Dumnezeu, și să modifice unele din doctrinele lor pentru a se uni împreună cu lumea păgână. Aceștia au pretins să fie convertiți și să accepte pe Isus ca fiul lui Dumnezeu. Astfel biserica Apostolică creștină și-a pierdut puritatea și puterea ei, și a devenit coruptă. Puținii credincioși au recunoscut urâciunile care au fost aduse înăuntru fiind deghizate în haine de lumină, și au luptat din greu împotriva acestei apostazii. Însă o dată ce apostazia a început să crească în loc să descrească, Dumnezeu a condus pe acești câțiva credincioși ca la urmă să rupă orice unire cu ei și să-și retragă calitatea lor de membrii împreună cu

cei iubiți ai lor din biserica apostaziată, și să se separe de ea în ordine pentru a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu, iar astfel să arate un exemplu neprihănit pentru ceilalți, în loc de un exemplu de compromis și unire cu apostazia care ar fi pus în pericol credința lor și al altora.)--

Așadar, biserica Iudaică– care a fost o dată biserica curată a lui Dumnezeu și poporul Său pretins– prin depărtarea ei de El și unirea ei cu lumea păgână, a devenit o desfrânată a Babilonului. Și Roma– care a fost o dată biserica Apostolica creștină și pură a lui Dumnezeu și poporul Său preins– depărtându-se de la El și unindu-se cu lumea, a devenit deasemenea o desfrânată a Babilonului. Iar acum bisericele protestante– care au fost o dată biserica curată și poporul pretins a lui Dumnezeu– au urmat aceiași istorie prin a se depărta de El și unindu-se cu lumea pentru a deveni o desfrânată a Babilonului.

Acuma doresc să subliniez că în 1840, protestantismul n-a fost Babilonul căzut. Ei au devenit Babilon, însă n-au devenit Babilonul căzut până în 1844, patru ani mai târziu. Aceasta dovedește că o biserică trebuie mai întâi să devină Babilon înainte ca să devină Babiloul căzut!

Dumnezeu n-a lepădat bisericile Sale protestante și poporul Său pretins în 1840, după ce s-au depărtat de El și au devenit o desfrânată al Babilonului, ci El le-a dat o șansă plină de îndurare și oportunitatea pentru a se pocăi– un timp de probare în care să decidă dacă vor să continue să se unească și mai mult cu lumea și cu Satana, sau dacă vor să vină înapoi de partea lui Hristos. Acesta a fost motivul pentru vestirea primei solii îngerești.

Această solie cerească a fost menită să aducă mireasa Lui hoinară înapoi lângă El. A fost menită s-o separe de căsătoria și unirea ei desfrânată cu lumea pentru ca să poată deveni iarăși soția lui Hristos, și să împlinească voia Sa și nu voia altuia.

“Prima solie îngerească a fost dată pentru a separa biserica lui Hristos de influențele corupătoare ale lumii.” Spirit of Prophecy, vol 4, p 231.

Astfel solia primului înger a trebuit să rupă căsătoria bisericii de unirea ei cu lumea. Depărtându-se de viața de desfrâu și întorcându-se de la corupție de a nu mai face parte din Babilon, venind de partea Sa ca o mireasă credincioasă.

“Această lucrare de curățire al sufletului a condus afecțiunile departe de lucrurile lumii spre o consacrare care niciodată n-a fost experimentată mai înainte.” Early Writings, p 233.

Prima solie îngerească a fost o solie de pocăință și scăpare de păcat din viață. A fost menită să despart oamenii și biserica de contaminarea și legătura ei coruptă cu lumea în ordine pentru a reflecta imaginea Mântuitorului în viața lor. Astfel puteți vedea îndurarea lui Dumnezeu prin trimiterea acelei solii popoului și bisericii Sale departate de El. Aceasta a trebuit să-i aducă înapoi de partea Sa pentru a avea acea experiență pe care niciodată n-au avut-o mai înainte dacă ar fi acceptat-o și s-ar fi pocăit.

Cine a dăruit prima solie îngerească popoului Său pretins și bisericii lui Dumnezeu? A fost Dumnezeu Însuși cu vocea Sa? A fost un înger venit din Ceruri proclamând solia? Cine a adus solia?

“Îngerul reprezentat în profeție ca aducând această solie simbolizează o clasă de oameni credincioși, care, în ascultare de îndemnurile Duhului lui Dumnezeu și învățăturile Cuvântului Său, proclamă această avertizare locuitorilor pământului. Această solie n-a trebuit să fie încredințată liderilor religioși ai popoului.” Spirit of Prophecy, vol 4, p 199.

“Acolo au fost doar câțiva predicatori care să accepte această solie; de aceea a fost încredințată în mare parte laicilor umili. Fermierii și-au părăsit fermele lor, mecanicii uneltele lor, negustorii mărfurile lor, oamenii profesionali poziția lor; cu toate acestea numărul lucrătorilor a fost mic în comparație cu lucrarea care trebuia îndeplinită. Condiția unei biserici neevlavioase și o lume plină de răutate au împovărat sufletele veghetorilor adevărați, iar ei au îndurat de bunăvoie trudă, lipsă și suferință pentru ca să cheme oamenii la pocăință pentru a fi salvați. Cu toate că au fost opuși de Satana, lucrarea a mers înainte cu statornicie...” Spirit of Prophecy, vol 4, p 223.

De ce a fost solia încredințată laicilor în locul liderilor religioși ai bisericii?

“Ei nu și-au păstrat legătura lor cu Dumnezeu, și au refuzat lumina din Ceruri; de aceea ei n-au fost din numărul celor descriși de apostolul Pavel: ‘Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.’

“Veghetorii de pe zidurile Sionului ar trebui să fie primii care să prindă veștile revenirii Mântuitorului, primii care să-și ridice vocile pentru a proclama apropierea Sa, primii care să avertizeze poporul pentru a se pregăti pentru venirea Sa. Însă ei au fost prea comozi, visând pace și siguranță, în timp ce poporul a fost adormit în păcate....Datorită mândriei și necredinței lor, Domnul a trecut pe lângă ei, și a decoperit adevărul Său oamenilor din viața umilă, care au ascultat de toată lumina pe care au primit-o.” Spirit of Prophecy, vol 4, p 200-201.

Care a fost răspunsul bisericii lui Dumnezeu și al liderilor ei către această solie cerească de iubire și îndurare de la Dumnezeu dată prin oamenii Săi umili?

“În fiecare epocă, Dumnezeu și-a chemat slijotorii Lui pentru a-și ridica vocile împotriva erorilor și păcatelor predominante ale mulțimii....De obicei majoritatea se găsește de partea erorii și minciunii. Faptul că predicatorii cu doctorat au cuvântul de partea lor aceasta nu-i dovedește a fi de partea adevărului și a lui Dumnezeu. Poarta strâmtă și calea îngustă este căutată doar de cei puțini.

“Dacă predicatorii și oamenii ar fi dorit într-adevăr să cunoască adevărul, și ar fi dat atenție serioasă și plină de rugăciune doctrinei Advente care necesita după importanța ei, ei ar fi văzut că este în armonie cu Scripturile. Dacă s-ar fi unit cu propagatorii ei în lucrarea lor, aceasta ar fi rezultat într-o asemenea trezire al lucrării lui Dumnezeu așa cum lumea n-a văzut niciodată....

“În timp ce ei refuză să cerceteze Scripturile pentru a învăța dacă aceste lucruri sunt astfel, ei se prind de orice fabulă...” Spirit of Prophecy, vol 4, p 214-217.

“Aceia care nu doresc să accepte adevărurile simple și tăioase ale Bibliei, caută în mod continuu după fabule plăcute care să le aducă la tăcere conștiințele lor.” Spirit of Prophecy, vol 4, p 346.

Bisericile protestante și conducerea ei a refuzat să accepte prima solie îngerească și să oprească iubirea lor destrăbălată cu lumea și să se întoarcă înapoi de partea Mântuitorului. Ei n-au vrut să audă adevărul care a expus și care ar fi corectat erorile lor dacă ar fi ascultat, iar astfel ei au început să caute după pretexte asupra căreia să-și atârne îndoielile lor. Au început să caute după orice fel de fabulă pentru a-și aduce la tăcere conștiința lor, crezând că biserica lor nu este într-adevăr o desfrânată al Babilonului, pentru ca să nu trebuiască să se despartă de unirea căsătoriei lor cu lumea. Conducerea nu a dorit să accepte acest adevăr și a fost determinată să nu permită membrilor ei privilegiul auzirii și acceptării acesteia, fie prin a folosi orice tactică sau minciuni pentru îndeplinirea acesteia.

Sora White chiar ne spune unele tactici și minciuni care au fost folosite de conducerea bisericii și predicatorii ei!

“...oameni aparținând de diferite grupuri respectate de ei, unii au trecut prin cuvinte plăcute, iar alții cu priviri mânioase și gesturi amenințătoare, strângând legăturile care se dezlegase. Acești oameni spuneau mereu, ‘Dumnezeu este cu noi. Noi stăm în lumină. Noi avem adevărul.’ Am întrebat cine au fost acei oameni, și mi s-a spus că ei au fost predicatori și oameni din conducere care au refuzat lumina ei înșiși, și au dorit ca nici alții să n-o primească.” Early Writings, p 241.

“**Veghetori necredincioși au împiedicat progresul lucrării lui Dumnezeu**. O dată cu trezirea oamenilor, și întrebând despre calea mântuirii, acești lideri s-au interpus între ei și adevăr, căutând să liniștească temerile lor prin a interpreta în mod fals Cuvântul lui Dumnezeu. În această lucrare, Satana a avut predicatori neconsacrați care s-au unit strigând, Pace, pace, când Dumnezeu n-a vorbit de pace. Ca și fariseii din timpul lui Hristos mulți au refuzat să intre în Împărăția Cerurilor ei înșiși, iar cei care au dorit să intre ei i-au împiedicat. Sângele acestor suflete vor fi cerute din mâinile lor.

“Oricând solia adevărului a fost proclamată, cei mai umili și devotați din biserici au fost **primii** care s-o primească. Aceia care au studiat Biblia pentru ei înșiși, n-au putut să nu vadă caracterul nescripturistic al vederilor populare ale profeției, iar oriunde oamenii n-au fost înșelați de eforturile preoților de a minții și pervertii credința, oriunde ei au cercetat Cuvântul lui Dumnezeu pentru ei înșiși, doctrina Adventă a trebuit doar să fie comparată cu Scripturile pentru a-și întemeia autoritatea sa divină.

“Mulți au fost persecutați de frații lor necredincioși. În ordine pentru a-și reține poziția lor în biserică, unii au consimțit să fie tăcuți în privința speranței lor; însă alții au simțit că loialitatea lor către Dumnezeu nu i-a lăsat să ascundă adevărurile pe care El le-a încredințat lor. Nu puțini au fost excluși din părtașia bisericii...” Spirit of Prophecy, vol 4, p 226-227.

“Predicatorii s-au ocupat în a aduna raporturi dăunătoare, fabricații absude și răutăcioase, și aducându-le la amvon. Îndârjite au fost eforturile lor pe care le-au depus pentru a distrage mințile oamenilor...” Spirit of Prophecy, vol 4, p 218-219.

A fost o luptă pentru **MINȚILE** oamenilor! Și care au fost unele tactici folosite de predicatorii și liderii bisericilor în încercarea lor de a atrage mințile oamenilor deoparte de adevăr?

--Au adunat minciuni false și dăunătoare (atacând caracterul) despre mesagerii sau solii care le-au adus adevărul, iar acestea au fost aduse chiar la amvon.

--Cuvântul lui Dumnezeu fiind interpretat greșit.

--Au strigat pace, pace când Dumnezeu nu a vorbit de pace.

--Au vorbit în mod fals și au pervertit adevărul.

--Au amenințat că-și vor pierde pozițiile lor din biserică dacă nu vor tăcea.

--I-au exclus.

--Le-au vorbit cu cuvinte măgulitoare.

--I-au privit cu mânie.

--Au folosit gesticulații amenințătoare.

--Au mințit spunând:

--“Dumnezeu este cu noi,” nu cu cei care vorbesc împotriva bisericilor noastre.

--“Noi stăm în lumină,” nu ei.

--“Noi avem adevărul,” nu ei.

Care a fost rezultatul bisericii lui Dumnezeu care o dată a fost pură datorită refuzării soliei lui Dumnezeu de iubire și îndurare?

“Îngerii lui Dumnezeu au privit cu interesul cel mai profund rezultatul avertizării. Când bisericile ca un trup au refuzat solia, îngerii s-au întors de la ei cu tristețe. Cu toate acestea acolo au fost mulți care n-au fost încă testați în privința adevărului Advent. Mulți au fost înșelați de soți, soții, părinți, sau copii, și au fost făcuți să creadă că a fost un păcat chiar să asculte asemenea erezii după cum au fost învățați de Adventiști. Îngerilor li s-a poruncit să vegheze cu credincioșie asupra acestor suflete credincioase, pentru că o altă lumină a trebuit să mai lumineze asupra lor de la tronul lui Dumnezeu.” Spirit of Prophecy, vol 4, p 227.

Astfel, cu toate că bisericile, ca un trup, au refuzat solia, acolo au fost unii care nu auziseră încă de aceasta și care n-au refuzat adevărul.

“Dumnezeu a trimis poporului Său pretins o solie care ar fi corectat relele care i-a separat de favoarea Sa....Însă **Babilonul** a refuzat cu batjocoră **ultima** solie pe care Cerul a rezervat-o pentru restaurarea ei, iar apoi, cu mare zel, ea s-a întors să caute prietenia lumii.” Spirit of Prophecy, vol 4, p 236.

Aici vedem că Babilonul sau bisericile protestante ca un trup, au refuzat, au disprețuit și n-au vrut să primească ultima solie de îndurare care i-ar fi adus înapoi în legătură cu Dumnezeu, și cu un și mai mare zel au continuat în iubirea lor desfrânată cu lumea. Ei și-au folosit timpul lor de probă care le-a fost dată cu mare îndurare și au continuat în apostazie și rebeliune împotriva lui Dumnezeu, în loc să se pocăiască urmându-l pe Dumnezeu și voința Sa, iar astfel El n-a putut să-i salveze de la rezultatele alegerii lor.

“Când bisericile au nesocotit sfatul lui Dumnezeu prin refuzarea soliei Advente, Domnul i-a lepădat. Primul înger a fost urmat de al doilea, proclamând, ‘A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei.’” Spirit of Prophecy, vol 4, p 232.

Depărtarea bisericilor protestante de lângă Isus, iar unirea și căsătoria lor cu lumea, **i-a făcut o desfrânată a Babilonului cu șansa de a se pocăi**. Dumnezeu în îndurarea Sa le-a trimis o solie și le-a oferit un timp prețios pentru a se întoarce în brațele Sale iubitoare. Însă “Babilonul a refuzat cu dispreț ultimul mijloc pe care Cerul l-a rezervat pentru restaurarea ei” ca să fie iarăși biserica Lui credincioasă și aleasă.

Când biserica lui Dumnezeu, ca un corp, a refuzat să asculte de vocea lui Dumnezeu prin mesagerii Lui (care le-au adus ultima solie de îndurare), și au continuat în legătura lor desfrânată cu lumea, Dumnezeu i-a lepădat iar astfel ei n-au mai fost poporul și biserica Lui pe pământ. Timpul de probare al bisericii care o dată a fost aleasă și favorizată de Dumnezeu s-a închis în mod corporativ, iar Isus a denunțat-o ca fiind Babilonul căzut.

Acuma, cine a adus această solie trimisă de Cer, așa încât timpul de probare s-a închis pentru biserica care o dată a fost favorizată de Dumnezeu și care acuma a devenit Babilonul căzut, iar toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu trebuia să se separe de bunăvoie de ea în ordine pentru a fi cu Isus în afara ei?

Dumnezeu Însuși, cu vocea Sa a proclamat această solie? Nu! Un înger din Ceruri a proclamat această solie poporului? Nu! Atunci cine a adus această solie?

Această solie, care a spus că biserica lui Dumnezeu care o dată a fost aleasă de El și favorizată, acuma a devenit Babilonul căzut, iar toți oamenii sinceri au trebuit să se separe în mod fizic de ea, a fost dăruită de oamenii adevărați a lui Dumnezeu! Însă cum au realizat ei că această solie a fost adevărul Domnului că acuma a fost timpul s-o dea? Ei n-au avut nici un text Biblic care să le spună aceste cuvinte: “Bisericile protestante din 1844 au devenit Babilonul căzut, ieșiți afară din ele.”

Acolo nu a existat un “așa zice Domnul” pe care ei ar fi putut s-o folosească pentru a îndepărta orice îndoială spunând: “Biserica Baptistă, Luterană, etc., au devenit Babilonul căzut și e timpul să ne separăm.” Așadar, cum a știut poporul lui Dumnezeu că a fost timpul să dea această solie?

Au aflat prin multe ore de rugăciune, studiu, și iluminare din partea Duhului lui Dumnezeu, **și prin examinarea roadelor produse de biserica lor** au realizat ei că aceasta nu mai poate să constituie biserica lui Dumnezeu— care este stâlpul și temelia adevărului [1 Timotei 3:15]— ci că se potrivește cu descripția Babilonului căzut. Ei au fost cei care s-au agonizat cu Dumnezeu asupra acestui subiect, iar Dumnezeu i-a condus să vadă această realitate, dăruindu-le evidență suficientă pe care să-și bazeze credința; apoi El i-a umplut cu Duhul Sfânt pentru a-și ridică vocile în proclamarea acestei solii atât aproape cât și departe.

De ce a chemat Dumnezeu pe poporul Său adevărat să se separe în mod fizic de biserica lor? Ei au iubit bisericile lor și au urât ideea separării de ea. Deaceia, de ce a considerat Dumnezeu aceasta a fi o **necesitate** pentru ca ei să se separe de biserică?

Dumnezeu, în înțelepciunea Sa negreșită, a văzut că poporul Său sfânt își va pierde puritatea prin asocierea lor continuă ca membrii în biserica lor coruptă!

“...foarte mulți au fost cântăriți în balanță și au fost găsiți ușori. Ei au pretins cu voce mare că sunt creștini, însă cu toate acestea aproape în orice alt detaliu al vieții nu L-au urmat pe Hristos. Satana s-a bucurat să vadă această stare al urmașilor preținși ai lui Isus. El i-a avut în capcana sa. El a condus pe majoritatea să părăsească calea strâmtă, iar ei au încercat să meargă în ceruri pe o altă cale. Îngerii au văzut pe cei **puri și sfinți amestecați cu cei păcătoși în Sion**, și cu fățarnicii iubitori de lume. Ei au privit asupra ucenicilor adevărați ai lui Isus; însă **cei corupți au afectat pe cei sfinți**...Îngerii au privit scena și au simpatizat cu rămășița care a iubit apariția Domnului lor.” Early Writings, p 246-247.

Astfel, rămășița n-a fost considerată a fi întregul corp al bisericii, ci doar aceia care au iubit pe Domnul lor și au ascultat de lumina lui Dumnezeu care le-a fost arătată. Însă acești câțiva credincioși au fost afectați de biserica lor coruptă.

“L-am văzut pe Isus întorcându-și fața de la aceia care au refuzat și disprețuit revenirea Sa, apoi El a poruncit îngerilor să **conducă pe poporul Său afară din mijlocul celor necurați, pentru ca să nu fie întinați**. Aceia care au fost ascultători soliei au stat afară liberi și uniți. O lumină sfântă a strălucit asupra lor. Ei au renunțat la lume, sacrificându-și interesele lor pământești, au renunțat la comorile lor pământești, și au îndreptat privirea lor nerăbdătoare spre ceruri, așteptând să vadă pe Eliberatorul lor iubit. O lumină sfântă a luminat asupra fețelor lor, exprimând pacea și bucuria care a domnit înlăuntrul lor. Isus a poruncit îngerilor să meargă să-i încurajeze, pentru că ceasul încercării lor s-a apropiat. Am văzut că acești așteptători nu au fost încercați așa cum au trebuit să fie. Ei n-au fost liberi de erori. Și am văzut îndurarea și bunătatea lui Dumnezeu prin a trimite o avertizare oamenilor pământului, și solii repetate pentru a-i conduce spre o cercetare serioasă a inimii, și studiu al Scripturilor, pentru ca să poată să se scape de erorile care au fost moștenite de la păgâni și papistași.” Early Writings, p 249-250.

Ce efect a avut această solie asupra oamenilor?

“Lucrarea nu a stat în înțelepciunea și învățarea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu. Nu cei mai talentați, ci cei mai devotați și umili au fost primii să audă și să asculde chemarea. Fermierii și-au părăsit recoltele lor din ogoare, mecanicii și-au lăsat unelele, și cu lacrimi și bucurie au mers să aducă avertizarea. Aceia care mai înainte au condus spre această cauză au fost printre ultimii să se unească în această mișcare. Bisericile în general și-au închis ușile împotriva acesteia, și un grup mare care au avut mărturia vie s-au retras din legătura lor cu ei.” Spirit of Prophecy, vol 4, p 250.

“Aceia care au predicat prima solie n-au avut scopul și nici nu s-au așteptat să cauzeze diviziune în biserici... În zilele Reformațiunii, Melancthon care a fost pios și blând a declarat, ‘Nu există o altă biserică decât adunarea acelor care au Cuvântul lui Dumnezeu, și care sunt curățiți prin acesta.’ Adventiștii, **văzând** că bisericile au refuzat mărturia Cuvântului lui Dumnezeu, **n-a mai putut să-i considere ca făcând parte din biserică lui Hristos, ‘stâlpul și temelie adevărului;**’ și după cum solia, ‘A căzut Babilonul,’ a început să fie proclamată, ei s-au simțit **justificați separându-se** de legătura lor mai din’nainte.” Spirit of Prophecy, vol 4, p 236-237.

Așadar, unii dintre cei care au predicat cu mare zel prima solie îngerească au fost printre ultimii care să vadă vre-un adevăr în solia că biserică care a dată a fost aleasă de Dumnezeu acuma a devenit Babilonul căzut– lepădată de Dumnezeu, și că Dumnezeu a dorit ca poporul Său adevărat să se separe din el!

“În multe biserici solia n-a fost permisă să fie adusă, și un grup mare care au avut mărturia vie au părăsit aceste biserici căzute....Solia a cercetat inimile, conducând pe cei credincioși să caute o experiență vie pentru ei înșiși. Ei au știut că n-au putut să se bazeze unii pe alții....Însă marea majoritate au manifestat spiritul lui Satana prin opoziția lor către solie....Mulți care pretind să se uite după Hristos n-au avut parte în lucrarea soliei....Îngerii au privit cu interesul cel mai adânc efectul soliei, și au înălțat pe cei care au primit-o, și atrăgându-i de la lucrurile pământești să obțină aprovizionări din abundență din fântâna mântuirii.” Early Writings, p 238-239.

Această solie, care spunea că timpul de probare s-a închis asupra bisericii lui Dumnezeu care o dată a fost pură, și că acuma a devenit Babilonul căzut fără șansă de reîntoarcere la Dumnezeu și reformare, iar că toți oamenii cinstiți ai lui Dumnezeu trebuia să se separe de ea; ca ce a fost reprezentată?

“Ca **ploiile căzute** asupra pământului însetat, Duhul harului S-a coborât asupra căutătorilor sângrucioși.” Spirit of Prophecy, vol 4, p 251.

Cât de mulți au ascultat de solia “ploilor căzute”?

“Proclamarea, ‘A căzut Babilonul,’ a fost dată în vara anului 1844, și ca rezultat, aproape cincizeci de mii s-au retras din aceste biserici.” Spirit of Prophecy, vol 4, p 232.

Din câte biserici a cerut Dumnezeu ca poporul Său să fie separat? “**Toate națiunile**” sau bisericile au devenit Babilonul căzut (Apoc. 14:8), și Dumnezeu a cerut ca toți din poporul Său adevărat să se separe de oricare din ele. **Nicio biserică întemeiată** n-a mai fost în siguranță ca poporul Său să rămână în ea!

După ce credința celor care au ascultat a fost testată, cât de mulți au continuat să-L urmeze pe Isus și refuzând să negheze aceste adevăruri pe care ei le-au ascultat?

“O clasă mare care a pretins să creadă în revenirea apropiată a Domnului a renunțat la credința lor. Unii care au fost foarte încrezători în sine au fost atât de mult răniți în mândria lor încât au simțit că au vrut să fugă din lume. Ca și Iona, ei s-au plâns de Dumnezeu, și **au ales moartea în loc de viață**. Aceia care și-au bazat credința lor pe opiniile altora, și nu pe Cuvântul lui Dumnezeu, acuma au fost gata la fel de repede să-și schimbe vederile. Batjocoritorii au câștigat pe cei slabi și lași de partea lor...” Spirit of Prophecy, vol 4, p 252.

“Însă în timp ce mulți sub ispita puternică, au renunțat la credința lor, acolo au fost unii care au stat fermi. Ei n-au putut să detecteze nici o eroare în socoteala lor...Cei mai capabili din oponenții lor n-au reușit să-i dărâme din poziția lor...Dumnezeu nu și-a părăsit poporul Său; Spiritul Său a rămas cu cei care nu s-au lepădat cu repeziciune de lumina pe care au primit-o...Să renunțe la credința lor acuma, și să negheze puterea Duhului Sfânt care a însoțit această solie, aceasta ar însemna să se întoarcă înapoi spre pierzare....Singura lor cale sigură a fost să păstreze lumina pe care au primit-o deja de la Dumnezeu...” Spirit of Prophecy, vol 4, p 254, 256-257.

“În anul 1846 numărându-se s-au găsit a fi aproape 50 [de persoane].” Early Writings, p XVII.

Astfel, aproape 50 dintr-un grup de aproape 50,000-- sau 1/10 dintr-un 1% s-au dovedit a fi credincioși lui Dumnezeu când credința lor a fost încercată. În timp ce 49,950 s-au dovedit a fi necredincioși Domnului și adevărilor Sale. Aceasta a arătat că mulți și-au bazat credința lor pe cuvintele și opiniile altora în loc să studieze pentru ei înșiși, sau să “cerceteze toate lucrurile.” Când încercări, ispite, și în mod special presiunea din partea colegilor a venit să-i încerce pentru a-i face să renunțe la credința lor în adevărul acestor solii cerești, majoritatea au căzut și s-au îndoit că biserica lor ar fi într-adevăr Babilonul căzut, crezând că au greșit prin a se separa de ea. Apoi ei au denunțat experiența și credința lor din trecut ca fiind o eroare pe care ei au urmat-o din ignoranță, iar astfel ei au renunțat la credința lor.

Care a fost consecința pentru cei care au renunțat la credința lor și care au pronunțat ca aceste solii trimise din ceruri să fie o iluzie?

“Unii imediat au negat lumina (Strigarea de la miezul nopții) în spatele lor, și au spus că n-a fost Dumnezeu care i-a condus până acuma. Lumina din spatele lor s-a depărtat lăsându-i în întuneric, iar ei s-au poticnic și și-au luat ochii de pe semn pierzându-L pe Isus din vedere, și astfel au căzut de pe cale în lumea de jos care era rea și întunecată. A fost la fel de **imposibil pentru ei să vină iarăși pe cale și să meargă în cetate**, ca și întreaga lume cea rea pe care Dumnezeu a lepădat-o.” Word to the Little Flock, p 14 (Edited in Early Writings, p 15).

“Mi s-a arătat în viziune, și, și acuma cred că în 1844 a fost o ușă închisă. Toți care au văzut lumina primelor două solii îngerești, și au refuzat lumina, au fost lăsați în întuneric. Iar aceia care au acceptat-o și au primit Duhul Sfânt care a însoțit proklamarea soliei cerești, și care după aceia au renunțat la credința lor pronunțând experiența lor ca fiind o iluzie, prin aceasta ei au refuzat Duhul lui Dumnezeu, care nu i-a mai îndemnat deloc.

“Aceia care n-au văzut lumina, n-au fost vinovați de refuzarea acesteia. Ci doar clasa care a disprețuit lumina din cer n-a mai putut să fie ajunsă de Duhul lui Dumnezeu. Iar această clasă a inclus, după cum am spus, atât pe cei care au refuzat solia, când aceasta li s-a prezentat, și deasemenea cei care ce au primit-o, iar după aceea au renunțat la credința lor. **Aceștia ar putea să aibe o formă de evlavie, pretinzând să fie urmașii lui Hristos**; însă neavând o legătură vie cu Dumnezeu, ei vor fi luați captivi de înșelăciunile lui Satana.” Selected Messages, book 1, p 63-64.

Aceia careau refuzat ideea că biserica lor a fost Babilonul căzut și că ei trebuia să se separe de bunăvoie de ea, s-au pierdut! Ușa închisă pentru ei și timpul lor de probare a fost pentru totdeauna închisă—prin **decizia** lor de neascultare de Dumnezeu și aceste adevăruri. Deasemenea aceia care au crezut și au acceptat adevărul că biserica lor a fost Babilonul căzut separându-se de ea, și care după aceia au renunțat la credința lor, declarând că credința lor și aceste adevăruri au fost o iluzie, și ei au

fost pierduți! Ușa care s-a închis și timpul lor de probare s-au închis pentru totdeauna—prin **decizia** lor de a renunța la credința lor și spunând că aceste solii adevărate au fost o eroare. Ei au păcătuit prin blasfemie împotriva Duhului Sfânt, însă cu toate acestea ei totuși s-ar putea să aibe o formă de evlavie, pretinzând să fie urmașii lui Hristos, și chiar s-ar putea să predice unele din aceste adevăruri altora, însă ei se înșeală în iluziile lui Satana! Cu adevărat, mulți au urmat aceeași istorie a Iudeilor, iubindu-și și închinându-se la biserica lor ca la un idol, mai presus de Dumnezeu și ascultare de adevărul Său (vezi Early Writings, p 198).

Soliile primului și al doilea înger—sau separarea de bunăvoie de legătura voastră cu lumea și păcatele personale, și de biserica voastră coruptă și căzută pentru a fi cu totul liber în Isus—au fost **ultimele solii** de îndurare, sau **soliile ușii închise**, către toți care le-au auzit. Decizia lor individuală împotriva oricărei din aceste solii, în mod special după ce ei le-au acceptat, le-a închis ușa de probare pentru totdeauna fără o a doua șansă de pentru a li se deschide iarăși. A fost **imposibil** ca ei să se reîntoarcă și să accepte iarăși adevărul!

Haideți acuma să revizuim puțin asupra istoriei peste care am trecut.

Biserica aleasă a lui Dumnezeu și poporul Său pretins, a fost favorizat foarte mult de Domnul căsătorindu-se cu El printr-un legământ de o relație sfântă pentru a fi doar ai Lui, încetul cu încetul a început să-și piardă prima lor iubire. Ei, ca și Iudeii și biserica Apostolică din'aintea lor s-au depărtat de Isus și s-a unit cu lumea. Această iubire coruptă și desfrânată cu lumea a transformat biserica lui Dumnezeu într-o desfrânată al Babilonului, însă nu Babilonul căzut.

Isus nu și-a părăsit biserica și mireasa Lui îndărătnică. Cu o iubire infinită și cu îndurare El i-a trimis o solie prin solii Săi umili, pentru a încerca s-o separe de unirea ei cu lumea și de Satana, în ordine pentru a o aduce iarăși înapoi lângă El, ca biserica Lui credincioasă. El a dorit nespuse de mult ca biserica Sa să fie curățată de a nu mai fi o desfrânată al Babilonului, și s-o curățească de corupția și răutatea ei, iar astfel El i-a oferit un timp prețios—în care să decidă pe cine vrea să urmeze, pe Dumnezeu sau pe Satana.

Însă biserica Sa, ca un trup corporal, a refuzat solia Sa de îndurare și iubire, și cu un zel și mai mare s-a unit pe deplin cu lumea! Ei au refuzat să cerceteze Scripturile pentru ei înșiși, însă imediat au prins orice născocire pentru a-și liniști conștiințele lor mustrate. Cei din pozițiile de conducere din biserici, au depus un efort pentru a încerca să atragă mințile și atenția membrilor de la auzirea solilor care au proclamat adevărul solemn în jurul bisericii lor.

Acești predicatori și lideri au încercat să distrugă solia adevărului prin folosirea unor tactici ca: distrugând caracterul mesagerilor care au adus adevărul, predicând minciuni absurde, pervertind și răstălmăcind solia, strigând pace, pace pentru a liniști temerile lor. Ei au stat între adevăr și oameni, și au refuzat să permită altora să intre. Ei au predicat minciuni de la amvon spunând poporului că Dumnezeu a fost încă în mijlocul lor, că El a fost doar cu ei, și că doar ei au avut adevărul stând în lumină, în timp ce nimic din acestea nu a fost adevărat— a fost o dată, însă nu acuma.

Acești păstori falși au strâns corzile de robie tot mai mult în jurul oamenilor pentru a-i ține în captivitatea unei biserici fără prezența divină și al unei conduceri corupte. Ei au dorit ca oamenii să rămână responsabili în mod comun pentru păcatele bisericii lor desfrânate, și să sufere aceleași pedepse, iar astfel au încercat să-i sperie pe oameni să se supună autorității lor prin priviri mânioase și maniere amenințătoare. Ei au încercat să aducă la tăcere convingerea soliei adevărului prin a le oferi răsplătiri de poziții avansate în biserică. Deasemenea ei au folosit aceste poziții pentru a forța supunerea lor. Ei au folosit calitatea lor de membri ca o unealtă pentru concesiune, și chiar au recurs la forță fizică și persecuție pentru a încerca să aducă la tăcere adevărul ca să nu fie proclamat.

Dumnezeu a dat bisericii Sale Babiloniene un timp prețios pentru a se pocăi, însă ea a refuzat toate încercările Sale iubitoare și îndurătoare, iar biserica Sa care o dată a fost aleasă și pură a refuzat pe Dumnezeu, și deaceea a fost pronunțată ca fiind Babilonul căzut. Biserica, ca un trup corporal n-a mai fost mireasa Sa, și nici n-a mai avut posibilitatea ca să devină vreodată mireasa Sa! Acuma membrii au trebuit să fie testați în mod individual pentru a vedea dacă ei au dorit să urmeze pe Dumnezeu, sau să fie ca biserica lor– lepădați de Dumnezeu. Toți cei care totuși au dorit să urmeze pe Dumnezeu și doar pe El, acuma trebuiau să părăsească toate bisericile apostaziate în ordine pentru a fi cu Mântuitorul lor iubit și cu Împăratul lor care i-a așteptat în afara taberei cu brațele întinse.

Corupția din biserică a afectat pe cei sfinți, iar poporul adevărat a lui Dumnezeu ar fi devenit întinați dacă ar fi continuat să rămână ca membrii, și prin asocierea lor cu biserica. Deaceea solia că biserica care o dată a fost pură și aleasă de Dumnezeu acuma a devenit Babilonul căzut– lepădată de Dumnezeu– și că separarea a fost o necesitate absolută pentru mântuire, a fost proclamată.

Această solie de îndurare a fost dată, nu de Dumnezeu Însuși și nici de un înger literal, ci de urmașii umili ai lui Dumnezeu. Însă cum au știut ei că acuma a fost timpul să dea această solie? Prin rugăciune stăruitoare pentru călăuzirea lui Dumnezeu și pentru o cunoaștere deplină a voinței lui Sale. Prin studiu cu o gândire lipsită de prejudecăți, deschisă și onestă, iar astfel au fost iluminați prin Duhul Sfânt. Deasemenea ei au **examinat îndeaproape roadele care au fost produse de biserica lor** și au văzut că biserica nu s-a pocăit de desfraul ei și că nu aduce într-un nici un fel roadele care descrie biserica lui Dumnezeu, ci au arătat roadele care descrie Babilonul căzut! Deaceea ei s-au simțit constrânsi de Dumnezeu să proclame această solie cerească tuturor celor din jurul lor.

Această solie a fost că **ploile** căzute asupra cautătorilor serioși ai adevărului, și aceia care au asultat această solie au făcut un sacrificiu deplin și s-au consacrat cu totul Domnului. Ei și-au purtat crucea de bunăvoie în ordine pentru a fi cu Domnul.

Cei mai umili au fost primii care să asculte de adevăr și care și-au părăsit biserica în ordine pentru a fi cu Isus, în timp ce aceia care au condus în chemarea această către biserica lor pentru pocăință și întoarcere la Dumnezeu, au fost printre ultimii care s-o primească și s-o urmeze. Însă marea majoritate a oamenilor au refuzat adevărul și s-au ridicat cu îndârjire împotriva acestei solii spunând că biserica lor a fost lepădată de Dumnezeu și că a devenit Babilonul căzut. Și timpul de probare s-a închis asupra **tuturor** celor care au refuzat această solie de îndurare– lor nu li s-a mai dat o altă șansă!

Însă nu toți care s-au separat au fost în siguranță. Din toți aceia care au ascultat, doar o rămășiță mică (1/10 din 1%) au acționat cu adevărat asupra adevărului pe care l-au studiat pentru ei înșiși fiind convinși de corectitudinea ei prin Duhul Sfânt. Aceștia au stat cu fermitate pe Stânca Isus Hristos și n-au putut să fie mutați. În timp ce majoritatea celor care s-au separat s-au bazat pe emoțiile și cuvintele altora fără să studieze pentru ei înșiși să vadă dacă acesta a fost adevărul sau nu. Aceștia au stat pe o fundație de nisip.

Când credința tuturor a fost testată în de-aproape, majoritatea (peste 99 9/10%) din toți cei care s-au separat, și-au retractat credința și au renunțat la adevăr. Ei au ales o altă cale prin care L-au refuzat pe Isus ca Împăratul lor, și au declarat experiența lor– faptul că s-au separat și au crezut că biserica lor a devenit Babilon– fiind o iluzie, prin care au păcătuit împotriva Duhului Sfânt, iar ușa probării lor s-a închis pentru totdeauna pentru ei. În timp ce mica rămășiță, care se aflau în grupuri mici, s-au prins și mai tare de Isus– refuzând să se lepede de El sau de adevăr. Aceștia au manifestat o credință și încredere totală în Dumnezeu și în călăuzirea Lui pe cursa separării de biserica lor, cu toate că s-a părut că ei au făcut un lucru greșit. Însă mica rămășiță credincioasă a fost aprobată de Dumnezeu ca fiind copiii Lui aleși și biserica Sa, iar Dumnezeu a fost cu ei.

Așadar, aceasta este doar istorie peste ceace am mers până acuma, însă se poate ca această istorie să se repete astăzi? Se poate ca această istorie, care a fost urmată de biserica Iudaică, Apostolică și Protestantă să se repete astăzi? Există vreo șansă în care biserica AZȘ ar putea să repete aceeași istorie? Da!

În anul 1891, sora White a scris conducerii Conferinței Generale avertizându-i și spunându-le următoarele:

“Lumea nu trebuie să fie introdusă în biserică, fiind căsătorită cu biserica, formând o legătură de unitate. Prin aceste mijloace biserica va deveni într-adevăr coruptă, și după cum se spune în Apocalisa, ‘**o colivie de orice pasăre necurată și urâtă.**’” Testimonies to Ministers, p 265.

Unde se găesc aceste cuvinte? În Apocalisa 18:2 unde se vorbește de Babilon! Însă cum e posibil ca doar prin unirea cu lumea biserica să devină Babilon?

Cu cine este biserica AZȘ căsătorită? Cu Hristos! Acuma, dacă această femeie căsătorită se depărtează de Soțul ei și se unește cu lumea, ea va deveni o desfrânată sau o curvă. Astfel, Dumnezeu prin sora White, a avertizat biserica AZȘ că dacă ea va repeta aceeași istorie ca și biserica Iudaică, Apostolică și Protestantă depărtându-se de la Isus– prima ei iubire și Soțul ei– pentru a se uni cu lumea, atunci biserica AZȘ va deveni o desfrânată a Babilonului!

Cu doi ani mai târziu, în 1893, un om numit A. W. Stanton, împreună cu alții, au pregătit o broșură numind biserica AZȘ Babilonul căzut în 1893. În 1893 biserica AZȘ nu a fost Babilonul căzut sau vreo parte din Babilon, iar sora White a scris în mod clar că această solie în 1893 a fost o eroare și că a fost direct de la Satana și nu de la Dumnezeu.

Majoritatea Adventiștilor de ziua a Șaptea cred și au fost învățați de predicatorii și liderii lor că deoarece sora White a spus că biserica AZȘ n-a fost Babilonul căzut, sau că n-a făcut parte deloc din Babilon **în 1893**, că aceste declarații sunt valabile pentru totdeauna, și că biserica AZȘ nu poate niciodată să devină Babilon sau Babilonul căzut, indiferent de ceace face. Însă este aceasta ceace sora White ne spune? Nu!

Fiecare mărturie pe care o veți găsi unde sora White spune să nu declarăm biserica AZȘ a fi Babilon, se găsește **doar în anul 1893!** Nu există alte mărturii fie înainte sau după care să spună ca să nu declarăm biserica a fi Babilon. Ceace sugerează foarte clar că aceste mărturii au fost scrise în forma timpului prezent și sunt condiționate. Cu ale cuvinte, aceste mărturii au fost scrise având în vedere doar anul 1893 în minte, iar acestea ar continua să fie adevărate atâta timp cât **condiția** de ascultare de Dumnezeu din partea bisericii ar fi fost împlinită.

De fapt, sora White chiar spune aceasta în Testimonies to Ministers, p 50, că există doar o singură biserică (AZȘ) în această lume care **în timpul prezent** în 1893 nu trebuie să fie denunțată a fi Babilon.

Deasemenea în anul 1893 într-un articol publicat în articolele din Review and Herald, sora White a dovedit ceace noi am discutat și chiar ne face o listă cu **tot felul de fraze pe care Dumnezeu și dânsa le-a folosit deasemenea pentru a se referi la Babilon.**

“Cum îndrăznește omul muritor să-i judece și să numească biserica **o desfrânată, Babilon, o peșteră de tâlhari, o colivie de orice pasăre necurată și urâtă**, locuința dracilor...Domnul a avut o biserică din acea zi (timpul apostolic) prin toate scenele schimbătoare ale timpului până’n **timpul prezent, 1893.**” Review and Herald, November 8, 1956 (vol 6, p 515).

Astfel, atât Dumnezeu cât și sora White consideră că a numi biserica AZȘ o curvă, sau o colivie de orice pasăre necurată și urâtă, etc., este **la fel ca și când am numi-o Babilon!**

În 1893 biserica AZȘ încă nu s-a depărtat cu totul de Hristos— Soțul ei— unindu-se cu lumea, împlinind condițiile necesare pentru a fi convertită într-o desfrânată a Babilonului după cum sora White a avertizat în mărturia din 1893 (în Testimonies to Ministers, p 265).

Niciunde în scrierile sorei White nu găsim ca dânsa să fi promis că în mod necondiționat biserica AZȘ niciodată nu va deveni Babilon! Doar în anul 1893 biserica încă nu se unise pe deplin cu lumea așa încât să îplinească condițiile din mărturia din TM 265, și acesta este motivul pentru care dânsa a scris că “în timpul prezent” nu numiți biserica Babilon. Și pentru ca poporul nostru să nu devină confuz asupra acestui subiect vital, dânsa a scris doi ani mai târziu în 1895.

“Lumea nu trebuie să fie introdusă în biserică și căsătorită cu biserica. Prin unirea cu lumea biserica va deveni coruptă, ‘**o colivie de orice pasăre necurată și urâtă.**’ Obiceiurile lumii nu trebuie să aibe loc; pentru că ele vor fi o ușă deschisă prin care prințul întunericului va găsi acces, iar linia de demarcație va fi de nedistins între cel care îi servește lui Dumnezeu și cel care nu-I servește....Forțele satanice sunt în mod continuu la lucru prin lume, și este obiectivul lui Satana pentru a aduce biserica și lumea într-o părtășie apropiată așa încât țintele lor, spiritul lor, principiile lor să se armonizeze...” Review and Herald, February 26, 1895 (vol 3, p 233).

Iarăși s-a subliniat că dacă biserica AZȘ se depărtează de Hristos și se unește cu lumea, așa încât biserica va deveni o colivie de orice pasăre necurată și urâtă, sau o desfrânată a Babilonului! Așadar, întrebarea care trebuie să fie întrebată este aceasta: “S-a depărtat biserica AZȘ de Hristos Soțul ei, unindu-se cu lumea, astfel comițând desfrâu? A urmat ea planul lui Satana pentru a se armoniza împreună cu ea după ce a fost avertizată să nu facă astfel? Din nefericire, da.

“Urmașii prețiși ai lui Hristos nu mai sunt un popor separat și deosebit. Linia de demarcație este nedistinctă. Oamenii se subordonează lumii, practicilor ei, obiceiurilor ei, egoismului ei. **Biserica a plecat în lume** în încălcarea Legii, când lumea ar fi trebuit să vină în biserică în ascultare de Lege. Zilnic biserica se convertește după lume.” Christ’s Object Lessons, p 315-316.

“E un adevăr solemn și teribil că mulți care au fost zeloși în proclamarea soliei întreite îngerești acum devin nepăsători și indiferenți! Linia de demarcație dintre cei lumești și mulți creștini prețiși e aproape de nedistins. Mulți care o dată au fost **Advențiști** serioși se conformează după lume— în practicile ei, în obiceiurile ei, în egoismul ei. În loc să conducă lumea să aducă ascultare de Legea lui Dumnezeu, **biserica se unește tot mai îndeaproape cu lumea** în încălcare. **Zilnic biserica se convertește după lume.**” Testimonies, vol 8, p 118-119.

“Puterea principală a pământului este un demon. Tronul său este în mijlocul lumii, unde ar fi trebuit să se vadă tronul lui Dumnezeu. El a fost patronizat de biserică, pentru că **biserica s-a conformat după lume**, trăind în încălcarea Legii sfinte a lui Dumnezeu.” This Day With God, p 28.

“**Biserica a luat lumea în părtășia ei, și i-a dăruit afecțiunile ei dușmanilor sfințirii.** Biserica și lumea stau în același loc în încălcarea Legii lui Dumnezeu. Biserica preferă să se asimileze cu lumea în, loc să se separe de obiceiurile și vanitățile ei.” Manuscript 44, 1900, p 19.

Din neferifire, biserica s-a depărtat de Hristos și s-a unit cu lumea, așa cum a făcut biserica Iudaică, Apostolică și Protestantă înaintea ei! Ei nu mai sunt un popor separat și distins pentru

Dumnezeu. Linia de demarcație nu se mai poate distinge. Biserica AZȘ, cu fruntea ei înălțată și refuzând să se rușineze, a ales să se conformeze, să se convertească și să se armonizeze cu Satana și cu lumea. Această femeie a refuzat avertizarea explicită și L-a părăsit pe Hristos Soțul ei și prima ei iubire, și de bunăvoie și-a oferit afecțiunile ei lui Satana. Biserica a încălcat Legea sfântă a lui Dumnezeu devenind o desfrânată!

Pentru că biserica AZȘ a desconsiderat avertizările clare care i-au fost trimise de Dumnezeu prin sora White, și a ales să se unească și să se căsătorească cu lumea, ea a împlinit condițiile necesare pentru a deveni **o colivie de orice pasăre necurată și urâtă sau o desfrânată a Babilonului** după cum se găsește în Testimonies to Ministers, p 265 și Review and Herald, vol 3, p 233.

Și pentru că aceasta este adevărat, îndrăznește cineva să-și ridice vocea împotriva bisericii AZȘ și să-i spună păcatele? Va îndrăzni cineva s-o declare ca fiind o femeie desfrânată a Babilonului? **DA!**

Acolo a fost o voce singuratică care a denunțat biserica AZȘ ca fiind o desfrânată! Iar această voce singuratică n-a fost alta decât Soțul înstrăinat de biserica AZȘ— Însuși Isus Hristos!

“Poziția **noastră** în lume nu este ceea ce ar trebui să fie. **Noi** suntem departe de unde ar fi trebuit să fim dacă experiența noastră ar fi fost în armonie cu lumina și oportunitățile care ni s-au dat, și dacă de la început ne-am fi împins înainte și în sus în mod continuu. Dacă am fi umblat în lumina care ni s-a dat, dacă am fi urmat să-L cunoaștem pe Domnul, calea noastră ar fi devenit mai luminoasă și tot mai luminoasă. Însă mulți din cei care au avut o lumină specială sunt atât de conformați lumii că de-abea pot fi distinși de cei lumești. Ei nu stau înaintea ca poporul deosebit a lui Dumnezeu, aleși și prețioși. E greu să discerni între cel care slujește lui Dumnezeu și cel nu-I slujește.

“În balanțele sanctuarului **Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea** trebuie să fie cântărită. Ea va fi judecată după privilegiile și avantajele pe care le-a avut....Poporul lui Dumnezeu trebuie să-și aducă aminte că doar după cum vor crede și vor împlini marile principii ale Evangheliei lui Hristos, poate să-i onoreze în lume. Doar după cum folosesc capacitățile pe care li le-a dat Dumnezeu în serviciul Său, se vor bucura ei de plinătatea și puterea promisiunii la care a fost chemată biserica să stea....

“De ce există o percepție atât de slabă al adevăratei condiții spirituale ale bisericii? N-a căzut orbirea asupra veghetorilor care stau pe zidurile Sionului?...Unul care vede dedesuptul suprafeții, care citește inimile tuturor oamenilor, spune de aceia care au avut mare lumină: ‘Ei nu sunt întristați și uimiți datorită condiției lor morale și spirituale.’ ‘Da, ei și-au ales căile lor, iar sufletul lor se desfătează în urâciunile lor. Și Eu deasemenea le voi alege iluziile lor, și voi aduce temerile lor asupra lor; pentru că atunci când i-am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, ei n-au auzit: ci au făcut răul înaintea ochilor Mei, și au ales în ceea ce nu M-am desfatat.’ **Dumnezeu le va trimite o iluzie puternică (lucrare de rătăcire) pentru ca să creadă o minciună,**’ ‘pentru că ei n-au primit iubirea de adevăr, pentru ca să fie mântuiți,’ ‘ci au avut plăcere în neleguire.’ Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.

“Învățătorul ceresc a întrebat: ‘Ce iluzie mai mare poate să înșele mintea decât pretinderea că voi zidiți pe o fundație corectă și că Dumnezeu vă acceptă lucrările voastre, când în realitate voi faceți multe lucruri după regula lumii și păcătuiți împotriva lui Iehova?..’

“Cine poate să spună cu adevărat: ‘Aurul nostru este încercat în foc; hainele noastre nu sunt pătate de lume?’ Am văzut pe Instructorul nostru arătând spre hainele așa numite neprihănite. Rupându-le jos, El a arătat întinăciunea dedesupt. Apoi El (Hristos) mi-a spus: ‘nu poți tu să vezi cum au acoperit în modpretins întinăciunea și putreziciunea caracterului lor?’ ‘**Cum a devenit cetatea credincioasă o desfrânată!**’ Casa Tatălui Meu este făcută într-o casă de comerț, un loc de unde **prezența și gloria divină s-au depărtat!...**’

“Dacă biserica, care acum este dospită cu alumecarea, **nu se va pocăi și nu se va converti**, ea va mânca din roada lucrării ei până când se va dezgusta de ea însăși. Când ea rezista răul și alege binele, când ea Îl caută pe Dumnezeu cu toată umilința și ajunge la înălțimea chemării lui Hristos, stând pe platforma adevărului veșnic și prin credință prinzându-se de dobândirile pregătite pentru ea, atunci ea va fi vindecată. Ea va apărea în simplitatea și puritatea ei datorite de Dumnezeu, separată de încurcăturile pământeste, arătând că adevărul a făcut-o liberă cu adevărat. Atunci membrii ei vor fi aleși de Dumnezeu, reprezentativii Lui.” Manuscript 32, 1903 (versiune revizuită în Testimonies, vol 8, p 247-251).

În 1903 Isus Însuși, fără greșală, a pronunțat biserica AZȘ și structura ei organizațională a fi o desfrânată a Babilonului! **El nu i-a pronunțat a fi Babilonul căzut!!** Biserica încă a avut o șansă îndurătoare să se pocăiască și să iasă din desfrâul ei! Atât de mulți sunt în confuzie în privința acestui subiect. O biserică trebuie mai întâi să devină Babilon înainte ca să poată deveni Babilonul căzut!

Aduceți-vă aminte că bisericile protestante au fost Babilon “la vestirea primei solii îngerești” (Spirit of Prophecy, vol 4, p 239), care a început aproximativ în 1840. Însă aceste biserici n-au fost declarate a fi Babilonul căzut până’n vara anului 1844 (4SOP 232)! Astfel timp de câțiva ani aceste biserici au fost o desfrânată a Babilonului înainte ca să devină Babilonul căzut.

Prima solie îngerească a fost dată acestor biserici babiloniene protestante pentru a încerca să “separe biserica lui Hristos de influențele corupătoare ale lumii” (4SOP 231). Aceste biserici s-au depărtat de Hristos, prima lor iubire, și s-au unit cu lumea— astfel comițând desfrâu și devenind o desfrânată a Babilonului. Însă Dumnezeu, prin îndurarea Sa cea mare, le-a trimis avertizări și solii, și un timp de probare pentru a se pocăi de păcatul lor cel mare ca să vină de partea Lui, iar astfel El le-a permis un timp prețios de probare în care fie să accepte sau să refuze oferta Sa.

Bisericile protestante n-au acceptat soliile cerești pentru pocăință și pentru a rupe unirea lor cu lumea, însă prin roadele sau faptele lor au arătat că ei au refuzat aceste solii. Ei au continuat să se înrăutățească și mai mult în apostazie și rebeliune împotriva lui Dumnezeu, iar în vara anului 1844, ei au fost denunțați ca fiind Babilonul căzut. Și acum aceiași istorie se vede repetată în experiența bisericii AZȘ!

Biserica AZȘ s-a unit deja cu lumea, și a fost denunțată de Isus ca fiind o desfrânată a Babilonului— nu Babilonul căzut— în 1903. Dumnezeu în îndurarea Sa a oferit bisericii AZȘ un timp prețios de probare pentru a se pocăi de acest păcat mare (Testimonies, vol 8, p 250-251), ca să nu fie lepădată de EL și denunțată a fi Babilonul căzut.

Acest timp îndurător de probare a fost văzut ca fiind valabil în biserica AZȘ pentru restul vieții sorei White. Dânsa a continuat să trimită solii care au fost menite să separe biserica lui Hristos de influențele corupătoare ale lumii— aducându-i înapoi la Isus. **Acesta este motivul pentru care sora White nu și-a retras calitatea ei de membră din biserica AZȘ**, pentru că timpul de probare pentru biserică încă **nu se închisese!** Ei au avut totuși o șansă să se pocăiască din viața ei de desfrâu al Babilonului, prin a se despărți de lume și venind de partea lui Isus— devenind iarăși biserica rămășiței și mireasa Lui.

Însă acum marea întrebare pe care trebuie să ne-o punem **astăzi** este aceasta: “S-a pocăit biserica AZȘ? A divorțat ea de unirea căsătoriei ei cu lumea pentru a veni înapoi la Hristos? Sau a refuzat șansa de pocăință, folosind timpul de probare pentru a crește și mai mult în apostazie și rebeliune împotriva lui Dumnezeu și adevărilor Sale începând de la moartea sorei White, pentru a deveni Babilonul căzut?”

Cum putem noi să știm **cu certitudine** dacă astăzi biserica AZȘ este Babilonul căzut? Ce ne-a arătat istoria și cum au știut protestanții că biserica lor a întrecut măsura îndurării lui Dumnezeu, și că a devenit Babilonul căzut? Ei nu au avut un “așa zice Domnul” care să le fi spus cu claritate în aceste cuvinte: “Bisericile protestante acum au devenit Babilonul căzut, ieșiți afară din ele.” Așadar, cum a știut poporul adevărat a lui Dumnezeu că biserica lor a devenit Babilonul căzut și că a fost timpul să dea solia?

Poporul adevărat a lui Dumnezeu a petrecut multe ore chinuitoare în rugăciune și studiu intens pentru a cunoaște voia Lui și care a fost adevărul. Ei au fost iluminați de Duhul Sfânt, și **ei au examinat roadele produse și arătate de biserica lor**. Iar aceasta este la fel pentru noi astăzi!

Nu va exista un “așa zice Domnul” care să ne spună cu claritate aceste cuvinte: “Biserica AZȘ acum a devenit Babilonul căzut, ieșiți afară.” Atunci, cum vom putea să știm **pentru noi înșine** dacă aceasta este adevărat sau nu? Prin rugăciune stăruitoare lui Dumnezeu pentru a ne deschide ochii și pentru a ne dăruia discernământ spiritual; printr-un studiu atent și fără prejudecăți al Scripturilor și al Spiritului Profeției; prin iluminarea Spiritului Sfânt a lui Dumnezeu pentru a ne deschide mințile; și deasemenea prin examinarea roadelor care sunt produse de biserica AZȘ.

ROADELE (FAPTELE) NU MINT! Ele nu sunt altceva decât evidența a ceea ce există deja în inimă prin alegerea noastră! Hristos ne-a spus aceasta foarte clar:

“Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din măracini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul rău nu poate face roade bune, și nici pomul bun nu poate face roade rele. Orice pom care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc. Așa că **după roadele lor îi veți cunoaște.**” Matei 7:16-20.

Așadar, dacă biserica AZȘ produce doar roade bune, atunci ea s-a pocăit de desfrâu ei și este mireasa lui Hristos iarăși. Însă dacă biserica AZȘ produce roade rele, atunci ea nu s-a pocăit, ci a continuat la fel, iar prin aceasta ea refuză chemarea îndurătoare a lui Dumnezeu pentru a se întoarce înapoi la El.

Examinarea voastră cinstită și fără prejudecăți a roadelor produse de biserica AZȘ din 1903 va descoperi clar că această desfrânată a continuat la fel în iubirea ei cu Satana și cu lumea din 1903, însă în mod special după moartea sorie White în 1915!

De fapt, sora White chiar a avertizat poporul AZȘ că aceasta se va întâmpla—**în mod special după moartea ei!**

“Mi s-a poruncit să spun poporului nostru, care nu realizează că diavolul are șiretlicuri după șiretlicuri, și că el le împlinește pe căi pe care ei nu se așteaptă. Agențiile lui Satana vor inventa căi pentru a face pe cei sfinți a fi păcătoși.

“Vă spun acum, că **atunci când voi fi pusă la odihnă, se vor face mari schimbări**... Doresc ca oamenii să știe că **i-am avertizat pe deplin înainte de moartea mea.**” Manuscript 1, February 24, 1915.

De atunci au trecut peste **85 de ani** de “mari schimbări” și de o continuă apostazie în creștere continuă, și lepădare de Dumnezeu și al adevărilor Lui de către biserica AZȘ începând din 1903, iar ea **continuă să se înrăutățească** o dată cu trecerea timpului! Bisericile protestantismului au avut doar 4 ani de apostazie continuă înainte ca timpul ei de probare să se închidă în mod corporal, și ele au devenit Babilonul căzut. S-a întâmplat această istorie în biserica AZȘ? Este timpul de probare închis pentru biserica AZȘ și a devenit aceasta Babilonul căzut?

Aceasta este ultima întrebare pe care o avem **acuma** și cu care fiecare membru AZȘ va trebui să dea față; și toți trebuie să decidă **pentru ei înșiși** dacă aceasta este adevărat sau nu. Nimeni nu poate să decidă pentru noi înșine. Noi nu ne putem încrede în cuvintele oamenilor. Noi trebuie să decidem această întrebare pentru noi înșine, iar decizia noastră, fie pentru sau împotriva, va aduce rezultate veșnice.

Și pentru că aceasta este adevărat, cum vom putea să știm cu siguranță, **pentru noi înșine** dacă biserica AZȘ este și acuma biserica condiționată a rămășiței din Apocalipsa 12:17, sau dacă ea este astăzi Babilonul căzut din Apocalipsa 18?

Călauza negreșită de pe buzele Mântuitorului este:

“Prin roadele lor îi veți cunoaște.”